

MARIA VICH, o la lluita esperançada

per GUILLEM CABRER

Maria Vich no és d'aquests artistes que tenen com a base un show muntat al seu entorn, sinó que la seva obra i la seva difusió es recolza en les qualitats humanes de la persona. En una societat tan mecanitzada com la nostra, ella afavoreix tota una altra jerarquia de valors; vol viure la vida i, tan bella la troba, que no pot consentir que un nin, un al·lotell o un jove, s'hagi de passar els anys millors de la seva vida reclòs per resoldre uns problemes matemàtics o uns anàlisis gramaticals. Ja té un valor, per ella, tot el coneixement adquirit però ens diu que és molt important saber distingir la lluna creixent de la minvant, respirar l'aire del capvespre i el passejar-se, mirant fruites i verdures, per un mercat. Així és que no ens estranya trobar una temàtica senzilla, podríem dir-ne casolana, en la seva obra. El testimoni que ens dona és el d'una vida viscuda, constatada per unes gitanes ambulants, per unes floristes rodejades de mimosa o per uns homes que venen globus de coloraines. Na Maria Vich, si bé és amable, no és de mel i sucre; la força de les seves expressions i la solidesa del seu colorit ens porten a una categoria pictòrica que uneix el seu nom al del seu mestre Cittadini, i per aquest, als dels impressionistes francesos. • A Porto-Colom, a un estudi prop de mar, Na Maria Vich treballa amb olors d'alga i les llums del migdia. Poc a poc creix la seva obra d'artista conscient i sensibilitzada del món que viu; dona que lluita en la nostra societat amb un somriís als llavis, defensant, amb el testimoni de la seva pintura, que la vida és bella i com a bella, simple. I la seva lluita és per vèncer totes aquelles inutilitats que s'adhereixen a la nostra vida com si fossin rèmores als bucs dels vaixells que ella veu des de ca seva. • Maria Vich, amb la constància dels signes de terra, basteix la seva obra i feineja creguent amb el triomf de la seva lluita. Ella té les idees ben clares respecte tot quan vol pels infants i adolescents. La seva és una vida artística compromesa amb un art personal, art que ha estat el motiu dels seus esforços degut a que ella concep el viure com el tastar i l'assaborir tot quan ens rodeja des del paisatge local fins a la paraula d'un amic. Per ella la vida no és una teoria sinó una pràctica pacífica, harmoniosa com una melodia popular.

“Els Cavallets de Felanitx”. (Apunts del natural, 1958).

